

LLEÓ XIV
AUDIÈNCIA GENERAL

Dimecres, 20 de maig de 2026

Catequesi. Els documents del Concili Vaticà II.

III. Constitució dogmàtica *Sacrosanctum Concilium*. 1. La litúrgia en el ministeri de l'Església

Benvolguts germans i germanes, bon dia i benvinguts!

Avui comencem una sèrie de catequesis sobre el primer document promulgat pel Concili Vaticà II: la Constitució sobre la sagrada litúrgia *Sacrosanctum Concilium* (SC).

Quan van elaborar aquesta Constitució, els Pares conciliars volien no sols emprendre una reforma dels ritus, sinó també portar l'Església a contemplar i aprofundir en aquell vincle viu que la constitueix i la uneix: el misteri de Crist. La litúrgia, efectivament, toca el cor mateix d'aquest misteri: és alhora l'espai, el temps i el context en què l'Església rep de Crist la seva pròpia vida. En la litúrgia, de fet, «es realitza l'obra de la nostra redempció» (SC 2), que ens converteix en llinatge escollit, sacerdoci reial, nació santa, poble que Déu s'ha reservat (cf. 1Pe 2,9).

Tal com ha posat de manifest la triple renovació —bíblica, patristica i litúrgica— que ha recorregut l'Església al llarg del segle XX, el Misteri en qüestió no designa una realitat obscura, sinó el disseny salvífic de Déu, ocult des de l'eternitat i revelat en Crist, tal com ho afirma sant Pau (cf. Ef 3,3-6). Heus aquí, doncs, el Misteri cristià: l'esdeveniment pasqual, és a dir, la passió, la mort, la resurrecció i la glorificació de Crist, que precisament en la litúrgia se'ns fa sacramentalment present, de manera que cada vegada que participem en l'assemblea reunida «en el seu nom» (Mt 18,20) estem immersos en aquest Misteri.

Crist mateix és el principi interior del misteri de l'Església, el poble sant de Déu, nascut del seu costat traspassat a la creu. En la santa litúrgia, amb el poder del seu Esperit, ell continua actuant. Santifica i associa l'Església, la seva esposa, a la seva ofrena al Pare. Exerceix el seu sacerdoci absolutament únic, Ell que està present en la Paraula proclamada, en els sagraments, en els ministres que celebren, en la comunitat reunida i, en grau summe, en l'Eucaristia (cf. SC 7). Així és com, segons sant Agustí (cf. Serm., 277), en celebrar l'Eucaristia, l'Església «rep el cos del Senyor i es converteix en allò que rep»: es converteix en cos de Crist, «el lloc on Déu resideix, gràcies a l'Esperit» (cf. Ef 2,22). Aquesta és «l'obra de la nostra redempció», que ens configura a Crist i ens edifica en la comunió.

En la santa litúrgia, aquesta comunió es realitza «mitjançant els ritus i les pregàries» (SC 48). La ritualitat de l'Església expressa la seva fe —d'acord amb la cèlebre dita *lex orandi, lex credendi*— i, al mateix temps, plasma la identitat eclesial: la Paraula proclamada, la celebració del sagrament, els gestos, els silencis, l'espai, tot això representa i dona forma al poble convocat pel Pare, cos de Crist, temple de l'Esperit Sant. Cada celebració es converteix així en una veritable epifania de l'Església en oració, com ho va recordar sant Joan Pau II (carta apostòlica *Vicesimus quintus annus*, 9).

Si la litúrgia està al servei del misteri de Crist, es comprèn per què se l'ha definit com «el cim al qual tendeix l'actuació de l'Església i alhora la font d'on brolla tota la seva força»

(SC 10). És cert que l'acció de l'Església no es limita únicament a la litúrgia; això no obstant, totes les seves activitats (la predicació, el servei als pobres, l'acompanyament de les realitats humanes) convergeixen vers aquest «cim». En sentit invers, la litúrgia sosté els fidels submergint-los sempre i de nou en la Pasqua del Senyor i, per tant, a través de la proclamació de la Paraula, de la celebració dels sagraments i de la pregària comuna, són enfortits, animats i renovats en el seu compromís de fe i en la seva missió. En altres paraules, la participació dels fidels en l'acció litúrgica és al mateix temps «interior» i «exterior».

Això significa també que és cridada a desenvolupar-se concretament al llarg de tota la vida quotidiana en una dinàmica ètica i espiritual, de manera que la litúrgia celebrada es tradueixi en vida i exigeixi una existència fidel, capaç de fer concret allò que s'ha viscut en la celebració: és així com la nostra vida es converteix en «víctima viva, santa i agradable a Déu», essent el nostre «culte veritable» (Rm 12,1).

D'aquesta manera, «la litúrgia edifica cada dia els de dins a ser temple sant en el Senyor» (SC 2), i forma una comunitat oberta i acollidora per a tothom. De fet, està habitada per l'Esperit Sant, ens introdueix en la vida de Crist, ens converteix en el seu cos i, en totes les seves dimensions, representa un signe de la unitat de tot el gènere humà en Crist. Com deia el papa Francesc: «El món encara no ho sap, però tothom està convidat al banquet de noces de l'Anyell (Ap 19,9)» (carta apostòlica *Desiderio desideravi*, 5).

Estimadíssims, deixem-nos modelar interiorment pels ritus, pels símbols, pels gestos i, sobretot, per la presència viva de Crist en la litúrgia, que tindrem ocasió d'aprofundir en les properes catequesis.